

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.12

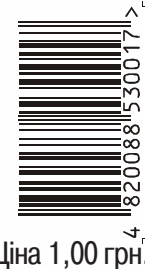
Добрий ранок!

ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№33
(183),
27 серпня
—
3 вересня
2009 р.

Четверговий випуск

Ціна 1,00 грн.

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

Промова Президента України Віктора Ющенка з нагоди 18-тої річниці Незалежності України

Дорогий Український народ,
Високодостойні офіцери і воїни
України,

Усі шановні співвітчизники,
Світове українство,
Вітаю вас з 18-тою річницею Незалежності України.

Для нашої сучасної історії 24 серпня - головна, найвизначніша дата в житті.

Та я розпочну зі слів, які стосуються не дати, а нас усіх.

Це - символічне Українське Вірую, яке сьогодні може і повинен сказати кожен з нас незалежно від поглядів, походження чи віри:

"Вірую у те, що є українцем, і хочу добра своїй Батьківщині.

Вірую у наше національне "я" і хочу поширювати його рідною землею, як добрий і мудрий господар поважаючи і оберігаючи кожну іншу самобутню культуру, що її народжено тут, на нашій землі.

Вірую у приналежність до великого Українського народу, його тисячолітніх символів, історії, долі, перед якими відчуваю й особисту відповідальність, бо вона стосується й мого життя і життя моїх дітей і моїх онуків.

Вірую і шаную нашу державу і власним зусиллям дбаю про її зміцнення та безпечно і заможе життя рідної нації, моїх співвітчизників і наших сімей.

Вірую у нашу соборну здатність досягати великих цілей".

Будь-які поділи маліють перед усвідомленням нашої справді великої ідеї у новому часі: це творення єдиної Української нації - сучасного національного, політичного і громадянського

організму, що охоплює всіх без винятку громадян України.

Говорю не про абстрактні речі.

У День незалежності, насамперед, апелюю до національної ідеї, бо вона є єдиним ключем до нормального життя всіх українських громадян і всієї нашої Української держави.

Без цього усвідомлення нам не під силу жодне випробування.

Альтернативи для національної ідеї не було, немає і ніколи не з'явиться. Все інше неминує виявити свій похідний і другосортний характер.

Наша мета - створення національної держави у новітньому, модерному сенсі. Йдеться про появу у громадянина почуття "рідності" зі своєю державою, що відтак дасть відчуття господаря, а отже внутрішньої сили і незалежності для повноцінного захисту своїх політичних, економічних і соціальних прав.

Я звертаюся до всіх нас: українських, російськомовних, православних, греко-католиків, всіх християн, мусульман та іудеїв, до нашого селянства, інтелігенції, робітництва і військових: немає між нами різниці, з думкою про майбутнє ми зобов'язані йти шляхом творення єдиної нації, бо лиш її моноліт захистить і вбереже нас у новому столітті.

Я звертаюся до всього світового українства.

Разом нас не десять, не двадцять, не сорок, а сімдесят мільйонів. Це перетворює нас у світову силу, здатну приносити користь рідній державі.

Проблеми, які переживає Україна, мають важку і, я б сказав, складну

природу.

Про ці об'єктивні фактори, глибоко переконаний, треба сказати прямо, без розпачу.

А саме. Україна є посттоталітарною державою.

Це, насамперед, наклало колосальний відбиток на традиції і спосіб управління країною і функціонування її державного апарату.

По суті, казарму, яку споруджували 70 років, нам за 18 років доводиться перебудувати на нормальний будинок. Хоча всі елементи конструкції були призначені для казарми, та й архітектори звикли будувати тільки казарми.

Та це лиш менша частина. Найскладніше те, що люди звикли до постійного опікунства, покровительства з боку держави, яке по-мінімуму - на рівні, по суті, бідності - видавала і до якого привчала всіх своїх "гвинтиків" радянська система незалежно від якості праці чи реальних здобутків цієї праці.

Звідси - замкнене коло: люди не цінують результати своєї праці, чекають на всезагальну підтримку від держави і створюють поживний ґрунт для політичного популізму. Звідси - популярність популістів у суспільстві та політиці. Звідси - сподівання на міфічну "сильну руку".

Україна - постколоніальна країна.

Один із головних результатів такого її стану - це домінування чужого своєю народу капіталу - непродуктивного, нетворчого, зв'язаного на колишню метрополію.

На відміну від національного капіталу для цих "великих грошей" наша земля - це просто територія, джерело збагачення і слухняний трудовий ресурс. Такий капітал, який залежний від колишньої імперії і їй прислуговується, зневажає власну країну і не підтримує ані її, ані її культуру.

Україна - це й постгенцидальна нація. Постгенцидальний статус України означає, за Джеймсом Мейсом, поперше, "вбивство розуму нації", тобто розтерзаність її інтелектуальної еліти, по-друге, люмпенізацію села, що відчутно гальмує аграрну реформу, по-третє, спотворення світосприйняття та власної історії і низьку національну солідарність між різними верствами населення.

Хочу підкреслити без образ: ці чинники є об'єктивні.

Не має значення, хто буде президентом України чи прем'єром, хто визначатиме ці проблеми чи ні, хто їх визнаватиме чи ні - виклики все одно діятимуть, як невидима радіація після Чорнобиля.

І подолання цієї дії, вихід на нові обрії нашого розвитку - наше об'єктивне "домашнє завдання" на наступні роки нашого розвитку.

Вважаю, найважливіше - не опустити руки і не зупинитися.

Я дуже хочу додати нам усім впевненості, втім не пустої і не голосливної.

(Закінчення на 2 с.)

Інцидент з агітатором "Фронту змін" в Ужгороді став черговим лакмусовим папірцем політичного життя України. Він міг би вичерпатись конфліктом між представниками діючої влади та опозиційного кандидата - з наближенням виборів такі зіткнення стануть буденними. Однак у даному випадку конфлікт явно вийшов за рамки протистояння одних політиків з іншими. Напередодні виборів нового президента в Україні знову намагаються розіграти "єврейську карту".

Іронія в тому, що в політичній площині ця тема може використовуватись не тільки проти Арсенія Яценюка - в ЗМІ вже неодноразово з'являлися матеріали про єврейські корені Юлії Тимошенко. З іншого боку, "єврейська карта" нічим не відрізняється від кліше "помаранчеві", "донецькі бандити" тощо. Тим не менш, минуло чимало часу як пролунали перші заяви Сергія Ратушняка, і до сих пір чіткої позиції щодо його висловлювань не висловили ані прем'єр-міністр Юлія Тимошенко, ані лідер опозиції Віктор Янукович, ані спікер парламенту Володимир Литвин, який несе особисту відповідальність за дії свого однопартійця.

Але оманливо думати, що ця мовчазна змова - лише наслідок гостроти політичної боротьби між кандидатами в президенти. В першу чергу - це свідчення політичного варварства, неосвіченості і недалекоглядності всіх перших осіб країни.

Інцидент в Ужгороді може мати більш далекосяжні наслідки. Це не обмежиться стрибком або падінням чийого рейтинг. На тлі економічної кризи подібні випадки можуть стати частиною об'єднання в країні радикальних сил.

Отже, публікуємо вибірку текстів (закінчення на 4 с.), а читач хай сам розсудить.

Сергій Ратушняк "врятує країну від яценізму"?

**Звернення міського голови Ужгорода,
народного депутата України IV скликання
Сергія Ратушняка до українського народу**

Дорогі співвітчизники!

Події, які творяться останнім часом навколо моєї особи, змушують мене звернутися до громадян України, оскільки політичні спекуляції досягли такого масштабу, що можуть поставити Україну на грань широкомасштабного соціального вибуху.

Нагадую, що як голова міської громади, я виступив проти сваволі у громадських місцях платних найманців одного із кандидатів у президенти. Я виходив із того, що виборча кампанія офіційно ще не розпочалася і що на сьогоднішній день не існує офіційних кандидатів, тому засмічення обласного центру макулатурою сумнівного походження шкодить елементарному порядку у густонаселеному місті. Більш того, нелегальні мільйонні тиражі, тисячі наметів Яценюка, встановлені без усіляких дозволів, продовжують безкарно і нахабно діяти на всій території України, провокуючи таким чином спра-

ведливе обурення свідомих громадян. Підтвердженням цього, - десятки зносів наметів і конфліктів по всій території України.

Однак, мої заходи, які є нічим іншим, як проявом свідомої громадянської позиції, були подані як боротьба із кандидатом у президенти єврейського етнічного походження, а відтак - як боротьба в його особі проти євреїв України.

Із смітника історії було витягнуто жупел антисемітизму, який продажні засоби масової інформації роздули із банального вуличного провінційного конфлікту. Причому робилося це за відомими історичними аналогіями часів Богдана Хмельницького чи Симона Петлюри.

Зі всією рішучістю заявляю, що я, як і абсолютна більшість моєї нації, толерантно ставлюся до представників інших національностей, в тому числі, і євреїв, які населяють Україну.

(Закінчення на 4 с.)

Промова Президента України Віктора Ющенка з нагоди 18-тої річниці Незалежності України

(Закінчення. Поч. на 1 с.)

Різно відкидаю будь-які слова про слабкість України, чи тим паче про якийсь "її проект". Це - зневажливі словеса, в яких вправляються новітні малороси і відверті противники України.

Ми - держава. Міцна і велика. З великим запасом стійкості. Нам не 18 років. За нами стоїть тисячолітня історія нашої держави України-Русі.

Наша держава відбулася і її новітнє відновлення - це виняткове історичне досягнення всього Українського народу. Україна була, Україна є, Україна завжди буде.

Відверто говорячи про наші проблеми, ми повинні з гідністю відзначити і цінувати кожне загальнонаціональне наше досягнення.

За останні п'ять років Україна зробила, безумовно, багато. Ми стали іншими.

Ми - вільна і демократична країна. У минуле відійшла система політичної цензури, переслідувань. Двічі на вільних виборах до влади приходила опозиція. Це - реальні докази і доконані факти існування демократії і свободи.

Далі. Україну визнано країною з ринковою економікою. Ми вступили у Світову Організацію Торгівлі, позбулися дискримінаційних торговельних обмежень, які діяли півтора десятиліття.

Ми здолали колосальну дистанцію у відносинах з Європейським Союзом. Вже найближчим часом очікуємо на справді історичну подію - укладання з ЄС угоди про асоціацію Україна - Європейський Союз. Цей результат був немислимий навіть ще чотири роки тому. Сьогодні працюємо над угодою про об'єднання енергосистем Україна - ЄС, сьогодні працюємо над зоною вільної торгівлі Україна - Європейський Союз.

Поступово ми об'єднуємося з європейським простором у всіх важливих сферах - від енергетики до освіти.

Саме якраз у руслі європейських стандартів ми провели реформу освіти, започаткували нову систему справедливих зовнішніх тестувань у вищій навчальній установі, приєдналися до Болонського процесу, ввійшли в єдиний освітній європейський простір.

Ми розпочали реформу Збройних Сил. До одного року скорочено термін строкової служби. Армія переозброюється - на озброєння війська прийнято майже 80 нових зразків, у тому числі новітній танк "Оплот", який ви побачите сьогодні на Хрещатику. Ми бачимо мету і я впевнений, що вона буде досягнута, - армія стане професійною. До неї повернеться повага влади, а не тільки всіх громадян.

Завдяки правильним крокам зупинено критичні демографічні процеси. У

2009 році ми зафіксували найвищу за 18 років народжуваність. А чисельність дітей, яких усиновлюють наші громадяни, зросла майже на 40%.

За рік в Україні вже народжується більше, ніж півмільйона українців - такого у нас не було за останні 18 років.

Ми заклали нові стандарти соціальної політики, які дозволили майже втричі підвищити середню зарплату в Україні і збільшити реальні доходи людей. За останні чотири роки ми вдвічі збільшили національний бюджет країни. Таких показників Україна не мала в своїй попередній історії.

Я впевнений, і глибоко переконаний - ми витримаємо удар і економічної кризи.

Сьогодні це питання, очевидно, найгостріше.

Як Глава держави я ціную зусилля всіх професіоналів, які взялися до справи, попри увесь тиск політичного і виборчого популізму.

Я говорю про це абсолютно спокійно і з твердою впевненістю, і не для гарного слівця.

Я добре пам'ятаю, коли в час мого головування в Національному банку України була зупинена галопуюча гіперінфляція - вона тоді складала 1 тисяча 182% на рік, введена в обіг стійка тверда гривня, створена ефективна банківська система України.

Я добре пам'ятаю, коли в час мого головування в уряді України було припинено вперше спад виробництва в країні, вперше скорочено державний борг України, вперше було прийнято бездефіцитний бюджет України, не допущено зовнішнього дефолту - про який з ранку до вечора говорило журналістське і політичне коло, ліквідовано бартер, забезпечено реальне зростання ВВП і повноцінно виплачено борги, і поточну пенсію і зарплати людям.

Тоді ми здолали серйозніші проблеми і створили підвалини для нормального розвитку нашої національної економіки.

Ми досягли успіху, тому що діяли системно, впроваджуючи розумні ринкові принципи, не обманюючи виборців і не роздаючи ані "подачок", ані пустих обіцянок. Ми були чесні зі своїм суспільством.

Цей досвід, я глибоко переконаний, є для нас безцінним. Він потрібен нам для нових звань.

Я не втрачаю надії, що уряд і опозиція почують думку Глави держави, але більшою мірою я звертаюся до нашого народу.

Мій стратегічний план має три принципові позиції.

Перше. Ми повинні продовжити курс для справжнього національного

відродження України.

Велика робота вже зроблена. Держава говорить з позиції національної ідеї. Ми розпочали масштабну працю з відновлення історичної правди і пам'яті. Ми дали поштовх для утвердження в Україні Єдиної Помісної Православної Церкви. Користуючись нагодою, я з цієї високої трибуни звертаюся до українського православного духовенства - розпочніть свій міжконфесійний діалог. Це ваш обов'язок. Пам'ятайте, що духовна єдність сьогодні Україні потрібна як ковток повітря.

Ці зусилля не можуть припинятися. Відтак найважливіший акцент треба зробити на новітній інформаційній політиці України.

Саме вона разом із заохоченням наших медіа, кінновиробництва і книговидавництва має стати головним інструментом для популяризації української національної ідеї - ідеї культурної і духовної єдності серед усіх верств нашої спільноти.

Друге. Ключовий і безальтернативний засіб навести порядок в нашій державі - це конституційна реформа.

Я твердо наполягаю на конституційних змінах, які повинні виправити всі нинішні протиріччя.

Я виступаю за сильну державну владу з демократичним розподілом повноважень, обов'язків і відповідальності між усіма гілками влади.

Я вимагаю скасування депутатську недоторканність. Це є принижа для українського суспільства.

Я пропоную чисельно зменшити наш парламент і збільшити повноваження регіонів. Цього вимагає час, свобода і демократія.

Я вимагаю гарантувати найжорсткішу підзвітність парламентських партій перед виборцями і запровадити принцип "відкритих списків", які дозволять обирати не лише партію, але й окремого депутата.

Мої пропозиції - викладені в проекті змін до Основного Закону нашої держави, які я представив до парламенту у березні поточного року.

Досі Верховна Рада не спромоглася розглянути їх. Я переконаний, і не спроможеться.

Відтак хочу оголосити, що підписую Указ про проведення загальнонаціонального обговорення проекту Конституції, внесеного Президентом України. Я готовий вислухати думку кожного українця.

Вірю, що таке обговорення викличе широку громадську реакцію, яка змусить членів парламенту подбати не про свої крісла, а про свій народ.

Третє. Я пропоную цілісний план економічного оздоровлення України.

Це - мій досвід і знання як колиш-

нього голови Національного банку і голови українського уряду.

Його основні пріоритети - прості, чіткі і конкретні.

Перше. Це - відновлення фінансової стабільності. Сильні гроші, низька інфляція, сильна бюджетна політика - ось три речі, які забезпечують первинне, належне відновлення фінансової стабільності. Далі. Зменшення оподаткування бізнесу, спрощення адміністрування податків.

Далі. Це - сприяння зовнішнім і вітчизняним інвестиціям, і особливо в контексті Євро-12. Йдеться про десятки мільярдів доларів інвестицій, клімат яким ми повинні сформувати через професійну систему влади.

Це - підтримка конкурентоспроможного українського виробника, зосередження влади на потенційних точках економічного зростання, а отже на підтримці малого і середнього бізнесу.

Це - створення і введення повноцінного ринку землі, зняття мораторію, перетворення аграрного сектору на одну з основ нашого експортного потенціалу держави.

Це - узгоджене проведення реформ пенсійного забезпечення, охорони здоров'я, захисту матері і дитини.

Найбільше, чого потребує сьогодні Україна - це не переочікувати кризи, а реформуватися.

Головним критерієм роботи як центральної, так і місцевої влади має стати показник тривалості нашого життя, приросту населення і зниження динаміки соціально-небезпечних хвороб, соціальні стандарти.

Мій план стосується всіх сфер економічного і соціального життя держави і людини.

В його основі - головний принцип: криза має бути використана для радикальних реформ, а не для виборів.

Саме такі кроки здатні відкрити для України нову перспективу, прокласти дорогу для економіки знань і використати всі національні переваги в науці, освіті і наукових технологіях.

Мій план - реалістичний, його мета абсолютною досяжна.

Через кілька місяців в Україні відбудуться нові президентські вибори.

Як Президент я гарантую, що виборчий процес і голосування будуть здійснені вільно, чесно і законно.

Я впевнений, що чергові спроби політичних змов на цих виборах будуть проваленими.

Вірю, що своє авторитетне слово про нещодавні зміни до виборчого законодавства скаже Конституційний суд України, не допустивши порушення демократії, прав і свобод українців.

Маємо бути свідомі - на цих виборах вирішуватиметься не лише політичне життя країни, але й наш великий цивілізаційний вибір: куди ми йдемо - назад, у вчора, чи ми йдемо вперед.

На шалюх терезів - наше безпечне і заможне майбутнє або консервація кланів, які вже знову ділять країну на двох.

Я обираю сильну національну державу.

Я обираю силу і гідність, яка поставить на місце не лише місцевих "феодалів", але й зовнішніх "панів", які хочуть визначити, як нам жити.

Я обираю рівноправну і повноцінну участь нашої держави у житті Об'єднаної Європи.

Я вибираю свободу і наші національні інтереси.

Я впевнено і спокійно дивлюся вперед.

Нашій новітній державі - вісімнадцять років.

За нами - тисячолітня історія нашої держави України-Русі.

Попереду - велике майбутнє.

Я пишаюся тим, що я є українцем.

Я пишаюся нашою державою.

Я пишаюся нашим народом.

Слава вам, дорогі браття і сестри! Слава Тобі, Українська державо!

Нехай вічно майорить над нами великий стяг свободи, який захищають наші війська і наші серця.

Слава Україні!
president.gov.ua

Медведев проігнорував незалежність України

Президент Росії Дмитро Медведев склав компанію Симоненку і Вітренко в справі ігнорування незалежності України. Вперше в історії незалежного існування України і Росії президент останньої відмовився привітати "братський народ" з річницею його незалежності.

Обмін поздоровленнями з нагоди головних національних свят країн президентами і прем'єрами це не тільки данина дипломатичному протоколу, але і вияв добрих відносин до святкуючої країни.

Це правило не порушувалося навіть під час "холодної війни".

Так, прем'єр-міністр Росії Володимир Путін ще 21 серпня привітав прем'єр-міністра України Юлію Тимошенко з Днем Незалежності. Про це повідомили в посольстві РФ в Києві.

Крім того 24 серпня поздоровлення Путіна опубліковане на офіційному Інтернет-порталі уряду Росії. Поздоровлення з Днем Незалежності своєму українському колезі також надіслав міністр закордонних справ Росії Сергій Лавров.

І лише президент РФ Дмитро Медведев проігнорував День Незалежності України.

Ймовірно після своїх скандальних висловів, глава російської держави не знайшов спосіб привітати українців зі святом, пише proUA.

Хоча чи варто дивуватися Медведеву, якщо свої доморослі політики Петро Симоненко і Наталія Вітренко щосили ігнорують національні свята незалежної України.

oglyadach.com

The Guardian:
Україну тримають
"під крилом" Росії за
рахунок історії

Росія чинить опір недавнім
спрам з боку політиків
у країнах Балтії і в Україні
прирівняти сталінізм
до нацизму.

Про це пише впливова
британська газета
"The Guardian" у статті,
присвяченій 70-ій річниці
підписання Пакту Молотова-
Рібентропа.

Газета зазначає, що дехто
з політиків колишнього
радянського блоку заявили про
те, що Радянський Союз і
нацистська Німеччина вели себе
однаково цинічно щодо своїх
сусідів, а для прикладу наводять
Пакт.

Президент Віктор Ющенко
витратив багато енергії
насамперед на Голодомор 1932-
33 років. Натомість президент
Росії Дмитро Медведев
відрагував на послаблення
контролю Росії над
самопроголошеною зоною її
"привілейованих інтересів"

розриванням відносин з
Україною на початку цього
місяця і створенням комісії з
історії "для боротьби з кроками,
які намагаються порушити
історичну єдність країн", вважає
автор.

Важливим методом підтримання
України "під крилом" Росії є
перешкоджання формуванню
сильної української національної
ідентичності шляхом збереження
контролю над найважливішим
інструментом національно-
державного будівництва:
історією.

Дійсно, нав'язлива увага Росії до
історії є мовчазним визнанням
того, що Україні і в майбутньому
вона може запропонувати мало
позитиву. Медведев дав
зрозуміти, що він хотів би, щоб
наступний український лідер,
якого буде обрано на
президентських виборах у січні,
тримав язик за зубами щодо
таких обставин.

gazeta.ua

Російське керівництво вважає себе продовжувачем справи Сталіна

Історик і експерт інституту зовнішньої політики дипломатичної академії Олександр Палій вважає, що за допомогою пропаганди довкола Пакту Молотова-Ріббентропа неможливо відбілити сталінський режим в очах поляків. Про це він заявив у вікторок в ефірі "5 каналу".

"Їхній інформаційний простір захищений значно краще ніж інформаційний простір України. Поляки добре розуміють, що було два тоталітарних режими, з яких Радянський Союз був найбільш кривавим. Ці два режими поділили між собою територію народів, не спитавши нічий згоди. Радянський Союз напав на Фінляндію, на Балтійські країни і на Польщу. Для всіх це зрозуміло, але російське керівництво ідентифікує себе зі сталінським керівництвом, вважає себе продовжувачем справи Сталіна", - розповів Палій.

Експерт підкреслив, що ця справа (російська пропаганда - ред.) не матиме жодного результату, окрім того, що погіршиться ставлення до Росії з боку світової громадської думки.

"Зовсім інша ситуація в Україні, де російські ЗМІ ведуть тотальну пропаганду, де транслюють відповідні фільми, де убивць і упирів відбілюють", - зазначив історик.

Коментуючи мовчанку канцлера Німеччини Ангели Меркель з приводу російської пропаганди, Палій сказав, що "Росія з Німеччиною проводять тісне економічне співробітництво. Тому, за його словами, в обмін на це Росія сподівається, що німецьке керівництво просто помовчить".

"Україна найбільше потерпіла від Пакту Молотова-Ріббентропа. У нас від війни, розв'язаної Німеччиною і Радянським Союзом, загинуло 7 мільйонів людей", - додав Палій.

Нагадаємо, прем'єр-міністр Росії Володимир Путін прибуде 1 вересня в Гданськ (Польща), де буде відзначати 70-річчя початку Другої світової війни. Планується також низка інших міжнародних контактів, зокрема, зустріч з прем'єр-міністром України Юлією Тимошенко. gazeta.ua

СБУ готує обвинувачення за скоєння Голодомору

За його словами, до складу слідчо-оперативної групи у цій кримінальній справі залучено понад 150 осіб, які у ході досудового слідства встановлюють обставини вчинення злочину проти людяності, з'ясовують механізми, створені і використані сталінським тоталітарним режимом для винищення українського селянства.

Валентин Наливайченко повідомив, що на даний час слідством виявлено матеріали зі статистичними даними про кількість репресованих громадян, які згідно фіктивних справ ГПУ "організовували саботаж та зрив хлібозаготівельних кампаній", про боротьбу української інтелігенції зі сталінським режимом у 1932-1933 роках, політичні репресії проти національних управлінських кадрів, на яких покладалась відповідальність за зрив плану хлібозаготівель.

За словами Валентина Наливайченка, за постановою органу досудового слідства Служби безпеки проводиться науково-демографічна експертиза, яка дасть відповіді про кількість загиблих за період Голодомору та його вплив на демографічний стан України. Зокрема, встановлено, що від злочинних дій влади найбільше постраждали саме центральні та східні регіони України.

Як зазначають в СБУ, на сьогодні вивчено і долучено до кримінальної справи 1378 архівних документів, які зберігалися в регіональних органах СБУ.

Допитано 533 свідка у 17 областях, які найбільше постраждали у період Голодомору 1932-1933 років.

"Загроза незалежності України сьогодні, на 18-ту річницю, більша, ніж наприклад, на 8-му", - так вважає британський експерт Джеймс Шерр. Українська Служба Бі-Бі-Сі розмовляла з головою програм Росії та Євразії в Королівському інституті міжнародних відносин Великої Британії Джеймсом Шерром.

Слідство по кримінальній справі, порушеній СБУ за фактом геноциду українського народу у 1932-1933 роках, вийшло на етап формулювання обвинувальних висновків. Про це заявив голова Служби безпеки України Валентин Наливайченко під час засідання круглого столу "Злочин Геноциду-Голодомору 1932-33 років в Україні", який відбувся у Києві: "Зараз із фахівцями - і адвокатами, і знавцями національного законодавства, і науковцями - ми доходимо до формулювання обвинувального висновку. Це є найголовніший етап, який у співпраці з Генеральною прокуратурою, має зробити Служба безпеки України".

в організації Голодомору.

Представник СБУ твердить, що до списку потенційно обвинувачених в організації Голодомору входить тодішнє найвище керівництво комуністичної партії України і її каральний орган - головне політичне управління. Також до цього списку увійшли ті, хто підписував документи, які є свідченнями організації голодомору, і безпосередньо ті, хто підписував численні вирокі, роз'яснює В'ятрович.

Лідер української опозиції Віктор Янукович засудив порушення кримінальної справи за фактом вчинення геноциду у 1932-1933 роках.

На його думку, це потрібно нинішній владі в Києві для того, щоб і далі погіршувати і без того погані відносини з Російською Федерацією. Оскільки, за словами пана Януковича, Росія є правонаступницею СРСР, тому для них ця тема є особливо чутливою.

Водночас, голова СБУ Валентин Наливайченко сказав, що така робота його відомства - це наслідок розсекречення документів і численних звернень громадян і закликів російських істориків і слідчих також розслідувати злочини проти мільйонів росіян.

Пан Наливайченко також висловив упевненість, що справа про Голодомор дійде до суду. Водночас, він не сказав, коли він може відбутися. bbc.co.uk

Ющенко звинувачує БЮТ у "малоросійстві"

Президент Віктор Ющенко вимагає від міської влади Полтави вирішити питання щодо спорудження пам'ятника Івану Мазепі. Про це йдеться у листі полтавському міському голові Андрію Матковському, повідомляє прес-служба Ющенко.

Глава держави наголошує, що виконання завдання щодо встановлення в Полтаві пам'ятника гетьману Мазепі не може ставитися у залежність від особистих уподобань конкретних посадовців чи партійної тактики.

"Це - обов'язок міської влади перед громадою та усім українським суспільством", - стверджується у повідомленні.

Ющенко нагадує, що, згідно з його указом, передбачалось спорудження пам'ятника Мазепі в Полтаві. "На сьогодні це положення акта глави держави не виконано", - зазначила прес-служба. Президент звертає увагу, що така ситуація жодним чином не пов'язана з об'єктивними причинами технічного чи фінансового характеру, оскільки були всі можливості для вирішення питання.

Він вважає, що "перешкодою гідному увічненню гетьмана у місті Полтаві стали цілком свідомі дії міської влади, які важко охарактеризувати інакше як вияв "малоросійства", постколониального мислення та відвертої наруги над гідністю українців".

"Показовою та симптоматичною у цьому зв'язку є недержавницька позиція представників БЮТ у міській владі. Саме ця позиція є головною причиною блокування встановлення пам'ятника", - йдеться у листі Ющенко.

"Хочу зауважити, що ситуація навколо спорудження пам'ятника Мазепі в Полтаві фактично повторює іншу - щодо увічнення у цьому місті пам'яті визначного українського державного та військового діяча, вихідця з Полтавщини Симона Петлюри", - підкреслює президент. На його думку, такі дії представників БЮТ мали б давати отримати належну оцінку керівництва блоку.

"Адже ця політична сила постійно декларує себе як патріотична та проукраїнська, а у преамбулі передвиборної програми БЮТ чітко зазначено, що передумовою здійснення програми є, зокрема, "відновлення національних світоглядних традицій і чесної національної історії", - йдеться у повідомленні.

Однак, на думку глави держави, "ситуація навколо пам'ятника Мазепі в Полтаві вкотре підтвердила, що БЮТ, турбуючись про рейтинги, традиційно не висловлює позиції щодо ідеологічних питань та закриває очі навіть на відверто недержавницьку позицію своїх представників".

"Ющенко вважає таку практику подвійних стандартів як свідченням нещирості зазначеної політичної сили перед виборцями та суспільством, невідповідності її передвиборних обіцянок реальним планам та діям", - зазначила прес-служба pravda.com.ua

Шерр: незалежність України знову під загрозою

Бі-Бі-Сі: Чи можна сказати, що після 18 років Україна нарешті стає повнолітньою? Чи є факт її незалежності чимось незворотним?

Джеймс Шерр: Гадаю, ваші українські слухачі не могли не помітити іронії, яка полягає в тому, що загроза незалежності України сьогодні, на 18-ту річницю, більша, ніж наприклад, на 8-му. Зрештою, 10 років тому Україна цілком виправдано почувалася безпечніше - після укладення договорів з Росією про Чорноморський флот, після державного візиту Бориса Єльцина 1997 року, після підтвердження суверенітету і територіальної цілісності України. Тоді як за минулі півтора роки ми бачимо - принаймні на рівні риторики - поворот практично на всіх цих фронтах, коли мова про політику Росії. У квітні 2008 - тодішній президент Путін поставив під сумнів українську державність. Трохи більше місяця тому, уже в якості прем'єра він виступав біля пам'ятника Денікіну і говорив про Україну як про "Малоросію", обізвавши тих, хто прагне відокремити Росію від Малоросії, злочинцями. А вже тепер маємо "звернення" президента Медведева до президента Ющенко, написане мовою, що наче запозичена простісенько з роману Джорджа Орвелла. Відтак українці не можуть святкувати цю річницю незалежності з великим відчуттям впевненості в завтрашньому дні.

Україна завжди мала слабкі місця, внутрішні поділи. Різниця між різноманітністю, яка в Україні є і яка становить її силу, яка свідчить про здоров'я країни, - і поділами стосовно умов і природи української державності дуже суттєва. Той факт, що ми зараз так багато говоримо про поділи всередині України і так мало говоримо про розмаїття позицій в Україні є відображенням як слабкості української держави, так і ворожих намірів її великого сусіда, який так і не змірився з тим, що незалежність має означати саме це - незалежність! Коли читаєш звернення президента Медведева, то можна побачити, що він чітко стверджує, ніби незалежність України означає особливий обов'язок України діяти в унісон з Росією. Це не незалежність - це щось зовсім інше.

Гадаю, треба вийти за межі стандартних тлумачень тої риторики, яку ми чуємо з Москви, і замислитися, чи тут ідеться не про більше, ніж

прості спроби вплинути на вибори в Україні. Бо складається враження, що з невідомих причин керівництво російської держави шукає приводу для того, щоби вжити проти України різких, а може навіть крайніх дій. І було б дуже завбачливо запитати, навіщо це робиться, і готуватися до будь-якого повороту подій. Зрештою, до 8 серпня минулого року - до речі, цікаво, чи не так, що Медведев звернувся до Ющенко майже в річницю конфлікту? - так от, до 8 серпня минулого року всі ключові істеблішменти західного світу та й самої України були переконані, що застосування російських збройних сил безпосередньо проти сусідньої держави, проти суверенної держави виходило за межі реального. А потім ви бачите, що сталося.

Бі-Бі-Сі: Як ви гадаєте, чи Захід нарешті усвідомив в чому полягала заява президента Медведева і її значенність на майбутнє?

Джеймс Шерр: Як ви знаєте немає чогось такого як єдина Західна точка зору. З огляду на цей останній коментар і той лист, який написав Медведев багато людей на Заході стурбовано замислились і занервують. Що турбує мене особисто, в західному мисленні про ваш регіон, то це надто раціональний підхід, який базується на Західному припущенні, що все слід оцінювати за балансом можливих втрат і досягнень. Захід сподівався, що економічна криза послабить тиск Росії, але у сфері енергетики цього не сталося. Росія посилила тиск в енергетиці в усіх напрямках, які викликали наше занепокоєння. Мені видається, що у західних столицях бракує людей, які можуть інстинктивно очікувати у цьому регіоні неочікуваного.

Бі-Бі-Сі: Президент Ющенко заявив сьогодні під час урочистостей до Дня незалежності, що Україні притаманні усі риси суспільства пост-тоталітарного, пост-колоніального та пост-геноцидного. Наскільки, на вашу думку ці риси є визначальними для України?

Джеймс Шерр: Він дуже влучно це зауважив. Це вірно попри ті всі досягнення за часи

незалежності, коли українська держава намагалася здобути усі якості необхідні для незалежності. Це стосується кількості людей в Україні, які можуть формулювати, відстоювати і боронити інтереси держави у публічний, зрозумілий і прогресивний спосіб. Їх набагато менше ніж країна вкрай потребує, з огляду на розміри і важливість України. Саме через це Україна опиняється у ситуації, коли вона реагує на політику інших країн у спосіб розгублений та повний розбіжностей. Замість того, щоб формулювати свою зважену, єдину для держави політику, Київ радше реагує на політику інших щодо України. І найголовніше, Україні бракує здатності реалізувати свою зовнішню позицію і втілити її у реальність. Головна проблема в стосунку з Україною, чи то державними, чи то нерідко приватними структурами, полягає у тому, що між обіцями і реалізованим є справжнє провалля. Часом така розбіжність є цинічно планованою, але частіше це пояснюється тим, що надто багато гравців ведуть гру, державні структури - не скоординовані і їм бракує компетентності.

Бі-Бі-Сі: Ваша оцінка подібна до критики, яку висловив інший кандидат у президенти в Україні Арсеній Яценюк. Він сказав, що Україна нічого не досягла за 18 років і перебуває на межі хаосу. Чи на Вашу думку Україна є під загрозою перетворитися на державу, що не відбулася (failed state)?

Джеймс Шерр: Звичайно він є політиком і веде кампанію як політик. Якщо подивитися на це більш об'єктивно, то такі заяви надто дошкульні та гіпертрофовані. Я би дуже обережно ставився до заяв про хаос. Саме Росія намагається представити Україну на міжнародній арені як державу, що не відбулася і перебуває у хаосі. Кремль твердить, що Київ не спроможний давати собі раду і тому це мають за нього зробити інші задля безпеки самої України та безпеки Європи. Ця риторика є дуже небезпечною і не відповідає дійсності. Попри усі негаразди, Україна далеко не держава, яка не відбулася (failed state). Це далеко не так. Ця держава має дуже серйозні слабкості та проблеми, і долає їх повільніше ніж багато з нас сподівалися.

Марина Денисенко
bbc.co.uk

Сергій Ратушняк "врятує країну від яценізму"?

Звернення міського голови Ужгорода, народного депутата України IV скликання Сергія Ратушняка до українського народу
(Закінчення. Поч. на 1 с.)

Більше того, я, як міський голова, наполегливо добиваюся, щоб в Ужгороді було повернуто для місцевих євреїв синагогу, яка стала філармонією при комуністах.

Хочу також нагадати, що мене неодноразово обирали міським головою і членом українського парламенту мешканці Ужгорода, який за етнічною багатоманітністю займає перше місце серед обласних центрів України. Тому запідозрити мене в антисемітизмі чи ксенофобії – це звальювати із хворої голови на здорову.

Разом з тим, я не буду приховувати свого глибокого переконання, яке водночас є доконтинентним фактом, що громадянин Яценюк є на цих виборах ставлеником таких олігархів, як Пінчук, Фірташ, Коломойський, Червоненко, Рабинович. І

не моя вина, що усі ці найбагатші українські мільярди – єврейського походження.

Я з глибокою повагою ставлюся до громадян України єврейського, як і будь-якого іншого, етнічного походження. Усі вони – рівні перед Конституцією України, як і належить цивілізованій європейській державі.

Але, коли ми говоримо, що 80 відсотків національних багатств України належать кільком родинам, то це – саме родини пінчуків, коломойських, фірташів, червоненків, рабиновичів.

Вони забезпечили собі економічне панування над Україною, а тепер прагнуть ще й довічного царювання політичного, знахабніло пхаючи у президенти свого годованця Яценюка.

Ія вголос сказав про це, хоча ця гірка правда відома кожному

простому, чи, як каже В.Ющенко, маленькому українцеві.

Як стало мені відомо, за це масони винесли мені вирок – арештувати, посадити у камеру і фізично знищити.

В хід пушено колосальні гроші на підкуп найвищих посадовців, керівників правоохоронних органів, слідчих, я вже не кажу про журналістів. Масони виходять з того, що вони повинні жорстоко покарати Ратушняка, щоб це стало наукою для інших, щоб завтра не стало таких, як Ратушняк, мільйонів українців, які не будуть далі терпіти і мовчати, підкорившись своєму кріпацькому, рабському становищу.

У своїй знахабності вони мають нас за бидло і вважають, що можуть робити з нами, що завгодно. Вкрадені мільярди залили їм очі, і вони не розуміють, що граються з вогнем! Із великим вогнем!

Вони жорстоко помиляються. Бо якщо вони здійснять розправу наді мною, завтра підніметься окупована ними уся

Україна. І помаранчева революція виявиться безневинною витівкою на галявині, солодкою квіткою в порівнянні із отруйними ягодами, які доведеться пожирати саме їм.

Я попереджую Пінчука, Фірташа, Коломойського, Червоненка, Рабиновича, що саме вони будуть нести відповідальність за наслідки розправи наді мною. Жертвами їхньої сваволі та їхніми заручниками, стануть, перш за все, прості євреї, які живуть тут, а не у Швейцарії чи Ізраїлі. Вони, як і ми, прості українці, пограбовані до нитки масонським олігархатом. Я попереджую: схаменіться, бо лихо вам буде! А що буде далі – читайте у нашого пророка Тараса, який суворим бронзовим поглядом дивиться на вас з високих постаментів у містах і селах України. Сьогодні ви кинете за грати Сергія Ратушняка! Але ви не кинете у ярмо уся Україну, яка вас, ненаситних п'явок, скине зі свого, хоч і ослабленого вами, але могутнього тіла.

Слава Україні!

Любавицькі євреї дорікають Яценюку в сприянні "проявам націонал-шовінізму, ксенофобії і антисемітизму"

Община любавицьких євреїв дорікає народному депутатові України від блоку "Наша Україна - Народна самооборона", лідеру "Фронту змін" Арсенію Яценюку, що він відрікається від приналежності до єврейської національності.

Члени общини стверджують, що така поведінка сприяє "проявам націонал-шовінізму, ксенофобії і антисемітизму".

Про це йде мова в заяві общини:

"Ми, представники ініціативної групи общини любавицьких євреїв рішуче виступаємо проти будь-яких спроб розпалювання ксенофобії і антисемітизму в Україні.

Більше тисячі років єврей-

ський народ живе на цій благодатній землі, що дозволяє називати нас справжніми українцями. Вважати нас українцями не тільки по своєму духу, а по тих внесках, які впродовж багатьох століть робили і продовжують робити євреї в ім'я існування і процвітання незалежної України. Вона стала рідною нам в рівній мірі з українцями, росіянами, вірменами, білорусами, кримськими татарами, молдаванами, болгарами, угорцями, румунами, поляками, греками. Україна теж наша Батьківщина, ми не маємо іншої.

Як всі розсудливі громадяни України ми глибоко обурені поведінкою і публічними обра-

зами, які адресував Арсенію Яценюку мер Ужгорода - Сергій Ратушняк. Ми закликаємо всіх державних і суспільних діячів України утриматися від звинувачень, пов'язаних з національним походженням не тільки кандидата в президенти України, але і будь-якого її громадянина. Прояви націонал-шовінізму, ксенофобії і антисемітизму злочинні в багатонаціональній Україні.

Разом з тим ми, любавицькі євреї, засуджуємо і Арсенія Яценюка, який замість того, щоб відповісти шовіністові, що зарвався, - "Так, я справжній український єврей! Я готовий зробити Україну сильною і багатою для всіх її громадян, неза-

лежно від національності!", доручив своїм підопічним доводити електорату зворотне. Ця поведінка негідна громадянина, що заявив про готовність вести народи України за собою. Така поведінка, на превеликий жаль, сприяє небезпечним проявам націонал-шовінізму, ксенофобії і антисемітизму.

Ще нам, любавицьким євреям і, мабуть, всьому єврейському народу особливо сумно, що Арсеній Яценюк своєю національності панічно боїться, будучи представником роду одного з найвідоміших творців Талмуда - рабина Бакаї.

Джерело: Форум
<http://censor.net.ua/go/offer/ResourceID/130079.html>

"Бідонний архів" і міномет

На Львівщині знайшли унікальні документи УПА повоєнного періоду

Нещодавно галицькі пошуківці знайшли унікальний архів Української Повстанської армії, захований у два іржаві бідони. Документи належать до 50-х років, коли УПА перебувала в суворій конспірації, тому основний масив документів передавала на Захід або ховала "поглибше" у лісі. Отже, більшість документів ще чекає на своїх відкривачів. Документи ж, захоплені енкаведистами, одразу перекочували до Москви.

У віднайденому архіві - документи, фотографії та підпільні друковані видання. На думку істориків, знайдені папери належали референтурі пропаганди останнього надрайонного проводу ОУН Золочівщини, а зброя - одному з відділів УПА. Крім цього, виявили й артефакти повстанського побуту: казанки, лопати і навіть цигарки. Самі ж пошуки проводили Центр досліджень визвольного руху та Товариство пошуку жертв війни "Пам'ять".

Серед виявлених документів - 26 повстанських фотографій малого формату, а самі матеріали віднайденого архіву становлять близько

500 аркушів із понад 70 різних документів. Знайдено також невикористані фотоплівки, датовані жовтнем 1952 року - це найпізніші з-поміж знайдених матеріалів, - пояснив речник Центру досліджень визвольного руху Андрій Шевців. - Наявність значних запасів інших витратних матеріалів - паперу друкарського та письмового призначення - свідчить про підготовку тогочасного надрайонного проводу ОУН Золочівщини до тривалої подальшої діяльності". Крім "паперових" скарбів, пошуківці у шовку знайшли 81-міліметровий міномет. Як пояснив директор ЦДВР Руслан Забілий, ця знахідка

є підтвердженням того, що повстанці, крім суто стрілецької зброї, для широкомасштабних акцій використовували і важку піхотну. Як кажуть дослідники, унікальність знахідки полягає в тому, що досі вдавалось виявити лише фрагменти стрілецької зброї.

"Хоча й в УПА було розвинуте діловодство, її підпільні архіви вдається віднайти дуже рідко, - каже Руслан Забілий. - Це пов'язано, в першу чергу, із тим, що повстанці не завжди встигали сховати свою документацію від ворога. Ті архіви, які все ж були сховані, в більшості випадків неможливо знайти, адже людей, які їх заховали, вже немає серед живих. Коли ж на архіви натрапляє хтось випадково, нерідко такі знахідки нелегально продають приватним колекціонерам, тоді вони залишаються недоступними для істориків. Віднайдені архіви є дуже цінним, оскільки він зберігся недоторканим та цілісним комплексом і має значення не лише історичне, а й музейне".

Зокрема, витратні матеріали - папір, чорнило та фотоматеріали - проливають світло на "внутрішню кухню" роботи пропагандистів збройного підпілля 50-х років: у період, коли боротьба вже йшла на спад. Також багато цікавого можна знайти у виявлених особистих записниках: раніше невідомі шифри та приватні нотатки. Серед "бідонних скарбів" навіть список адрес радянських концентраційних "трудових" таборів. Це свідчить про те, що партизани у 50-х роках підтримували тісні контакти з засланими до Сибіру родичами та братами по зброї. Фахівці наразі вивчають знайдені документи та ідентифікують речі. Після цього вони поповнять експозицію Меморіалу пам'яті жертв окупаційних режимів "Тюрма на Лонцького". Антін БРАУН umoloda.kiev.ua

Зокрема, розробкою ПРІБЮТ ліквідується необхідність кворуму при ухваленні рішень виборчими комісіями, що дає можливість фактично позбавляти небажаних членів комісій. "В день голосування та під час повторного голосування, при підрахунку голосів, а також при встановленні підсумків голосування у межах територіального виборчого округу, рішення виборчої комісії приймається більшістю голосів від присутніх членів комісії".

Одразу чотири органи можуть вносити зміни до списку виборців, що створить цілком прогнозований хаос і торги між членами виборчих комісій (на кшталт "500 голосів тобі, 1000 мені").

Документ дозволяє зміни виборчих списків навіть у день голосування: "Скарга... (на відсутність у списку виборців) може бути подана не пізніше, ніж за одну годину до закінчення голосування". А загалом розгляд скарг виборчими комісіями зупиняється за годину до закінчення голосування.

Ліквідується право на апеляцію, закріплене в Конституції України, а всі справи має розглядати лише Київський апеляційний суд в максимально стислі терміни.

Ще більш полегшено право виборчих комісій видворяти офіційних спостерігачів кандидатів у президенти і представників ЗМІ з виборчих дільниць: "Виборча комісія може прийняти мотивоване рішення про позбавлення права присутності на засіданні осіб, зазначених у частинах дев'ятій та десятій цієї статті, якщо вони неправомірно перешкоджають його проведенню".

Що таке неправомірне перешкоджання - закон не тлумачить. Згідно з пунктом 13 статті 28 рішення в день голосування може прийматися не 2/3, а простою більшістю від присутніх, що ще більше спрощує видворення спостерігачів.

Якщо додати до цього заборону "перехресного" контролю за виборами членами виборчих комісій з різних регіонів та можливість зняття кандидата з перегонів простим рішенням ЦВК, картина складається цілком звична. Судячи із законопроекту ПРІБЮТ, основна стратегія запланованих фальсифікацій - маніпуляції з виборчими списками.

До цього можна додати значне зменшення температури взаємних звинувачень між БЮТ і Партією регіонів після того, як Віктор Янукович заявив буквально наступне: "Якщо розкривати все, про що ми говорили (під час конституційних переговорів з Тимошенко), ми взагалі втратимо своє обличчя".

Нещодавно впливовий регіонал Борис Колесников заявив, що Юлія Тимошенко може залишитися на посаді прем'єр-міністра після можливого обрання Януковича президентом. У відповідь Тимошенко заявила, що в

Тимошенко - технічний кандидат Януковича?

Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко назвала всіх своїх конкурентів "технічними" кандидатами, які заважають її конкуренції з Віктором Януковичем. Проте, деякі факти дають можливість з іншого боку поглянути на проблему "технічних" кандидатів. Юристи БЮТ разом із своїми колегами з Партії регіонів розробили зміни до закону про вибори президента. Ці зміни дозволяють вже сьогодні прогнозувати основні шляхи фальсифікації майбутніх президентських виборів.

разі своєї перемоги, не буде розпускати парламент.

Крім того, на початку серпня газета "Сьогодні" повідомила, що у міжфракційної групи на чолі з Андрієм Портновим і першим віце-спікером регіоналом Олександром Лавриновичем є масштабне завдання: забезпечити вихід в другий тур лідера ПР Віктора Януковича і прем'єра Юлії Тимошенко.

Тоді, за задумом, між першим і другим туром відбудеться домовленість за принципом "переможець - президент, той, хто програв, прем'єр" (звичайно, із створенням коаліції ПРІБЮТ).

Це повідомлення цікаве тим, що саме газета "Сьогодні" першою в лютому 2008 року повідомила про початок переговорів про об'єднання БЮТ з Партією регіонів, в той час, як вони щойно почалися в суворій секретності.

Сьогодні ж депутати БЮТ і Партії регіонів у приватних розмовах і навіть на камеру постійно заявляють про те, що після виборів "доведеться об'єднуватися".

Навіщо Юлії Тимошенко створювати ідеальні умови для фальсифікації виборів?

Найімовірніше, вона сама вже не вірить у свою перемогу. Практично всі соціологічні фірми, крім одиниць, задіяних ще у легітимації фальсифікації 2004 року, визнають, що в конкуренті з Януковичем Юлії Тимошенко нічого не вистачить.

Більше того, Юлія Тимошенко, вочевидь, уже не вірить навіть у свій вихід у другий тур, у випадку чесних виборів. Саме звідси прем'єрчина істеричні ідеї скоротити виборчу кампанію до 30 днів. Є рецепт: для полегшення маніпуляції краще скоротити виборчу кампанію до 1 дня. Ідеально для Тимошенко було б взагалі скасувати вибори.

Економічна криза, а найбільше історія з конституційною реформою, зробила нинішні 15% рейтингу для Юлії Тимошенко цифрою, близькою до її електоральної "стелі", яку вона вже навряд чи перестрибне. Щоб тобі вірили, треба мати чисту кредитну історію. А її немає, і вже не буде.

спільно з СДПУ(о) і морськими свинками, ніж з демократією і патріотизмом.

Не зайвим буде наголосити, що реалізація фальсифікаторського сценарію з виходом у другий тур Тимошенко і Януковича означала б кінець демократії в Україні.

Це означає, без жодних натяжок, завершення становлення олігархічної диктатури. Де в такій системі народ? Його немає. Між тим, демократія, навіть така скалічена корупцією, як в Україні, - річ незамінна, як повітря.

Значення його розумієш тільки тоді, коли її не стає. Досить імовірно, що якби Януковичу і Тимошенко вдалося своєю конституційною реформою скасувати прямі вибори, екс-депутата Лозінського б уже нагороджували іменним пістолетом, а виплати бюджетникам припинилися б у зв'язку з необхідністю "підтримати економіку".

Де в олігархічній системі країна? Її теж може не стати. Бо Україна для цих діячів - дуже ліквідний товар на продаж.

Звичайно, для БЮТ і Партії регіонів чесніше було б піти на вибори зі своїми органічними ідеями - обрання президента в парламенті, запровадження парламентської республіки, перенесення виборів до парламенту на 2014 рік, тощо.

Юлія Тимошенко могла б прямо сказати своїм виборцям, що БЮТ, як і в червні цього року, все ще хоче бачити Януковича на посаді президента.

Водночас, політикам стає все важче носити маску "любові до народу". Як сказав один класик, "смирнення, підказане підступністю, викликає рідкісну нудоту, змушує завжди відчувати в роті смак цієї суміші, і в окремі хвилини злодія починає так нудити, що він може сам виринути свій задум".

Олександр Палій,
політолог, кандидат політичних наук,

Світова криза: ознаки одужання чи самообман?

Усе це начебто дає підстави для оптимізму, зокрема й в Україні, враховуючи залежність української економіки від попиту й цін на метал, продукцію хімічної промисловості та товари аграрного сектора.

Проте, з другого боку, проблема в тім, що все це зростання котировок пов'язане не так з позитивними тенденціями в реальному секторі, як із надзвичайним вливанням коштів у світову економіку урядами провідних країн. Такі вливання у вигляді бюджетного фінансування, державних кредитів і гарантій оцінюються у 8 - 10 трильйонів доларів. Не дивно, що ці гроші почали використовуватись не лише для стимулювання попиту на товари й послуги, а й для масштабних спекуляцій на фондових та товарних біржах.

Показовою у зв'язку з цим є ситуація з цінами на нафту. Ціни щодо найнижчих цього року показників - 32 - 34 дол. за барель - зросли удвічі, і це при тому, що видобуток не скоротився, а попит навіть трохи впа. Очевидно, що таке зростання є не тільки результатом позитивних очікувань інвесторів на ситуацію у світовій економіці, а й відвертою грою так званих біржових биків, котрі навмисне штовхають ціни на нафту вгору. Зростання цін на один із ключових біржових товарів породжує зростання цін на інші товари, що пов'язано з об'єктивним ринковим підтриманням певного співвідношення цін.

Усі товари мають свою споживчу цінність, і через неї мають корелюватися між собою. Тобто завжди зберігається певне співвідношення бареля нафти з деякою кількістю зерна, металу тощо. Гроші як товар товарів забезпечують підтримання певної рівноваги споживчої цінності всіх товарів.

Так, у попередні роки, після зростання цін на нафту, з певною затримкою почалося зростання цін на метал, зерно, продукцію хімічної промисловості. Таку саму тенденцію, тільки в бік зниження цін, ми мали можливість спостерігати торік. Падіння цін на одні біржові товари зумовило здешевлення інших товарів. У звичайних умовах ціни зростають у результаті підвищення попиту, яке не покривається відповідним зростанням пропозиції. Але зараз досить часто має місце зростання чи падіння цін не з причин реального зростання чи скорочення споживання, а лише як

Відновити зростання попиту в провідних країнах світу поки що не вдалося. Водночас почалося карколомне нарощування боргу урядів багатьох країн... Що далі?..

За останній місяць-півтора в експертних колах як в Україні, так і далеко за її межами, розгорнулася дискусія з приводу - виходить світова економіка з рецесії чи ні.

З одного боку, справді, має місце деяке поживлення світової кон'юнктури на такі біржові товари, як нафта і метал. Причому ціни на нафту вже зросли до 73 доларів за барель. Одночасно піднімаються ціни на низку інших біржових товарів. На світових фондових майданчиках спостерігається зростання фондових індексів. Почалось підвищення котировок на цінні папери багатьох емітентів.

Тож керівники деяких країн почали говорити про завершення періоду рецесії та початок зростання світової економіки.

наслідок активних спекуляцій опціонами та іншими похідними інструментами з поставки тих чи інших товарів. І хоча торік і цього року керівники урядів багатьох країн наголошували на необхідності поставити заслон спекуляціям на світових товарних біржах, що розхитують ціни й формують неправильні сигнали для виробників, та, на жаль, у цьому плані зрушень на краще не відбулося.

Невідповідність між попитом-пропозицією та цінами на ринку неминує породжує два суттєвих ризики. По-перше, в умовах ще досить слабкої економічної кон'юнктури зростання цін на сировину зумовлює зростання витрат, що погіршує фінансової результати діяльності суб'єктів господарювання та обмежує їхні можливості для відновлення ділової активності. По-друге, формуються нові бульбашки, котрі неминує призведуть до нового обвалу цін та чергової хвилі спаду світової економіки.

Величезні витрати, здійснені урядами для боротьби з рецесією, теж несуть небяжкі загрози. Метою урядових витрат було стимулювати попит на товари й послуги з боку населення, що, у свою чергу, мало б стимулювати зростання їх виробництва. Але значна частина корпорацій покращує свою фінансову ситуацію не за рахунок збільшення обсягів виробництва, а за допомогою скорочення працівників. І хоча цей процес в останні місяці загальмувався, проте безробіття в багатьох країнах світу продовжує зростати. А це, у свою чергу, провокує скорочення попиту на продукцію з боку населення. Воно не впевнене у завтрашньому дні, тому схильне до нарощення заощаджень, як кажуть, "на чорний день". До того ж майже все населення розвинутих країн має

величезні борги за банківськими кредитами. Що теж обмежує їхні можливості для збільшення споживання.

Тобто відновити зростання попиту в більшості провідних країн світу поки що не вдалося.

Водночас почалося карколомне нарощування боргу урядів багатьох країн. І хоча нині в результаті емісійної політики США процентні ставки в тій країні впали й витрати на поточне обслуговування боргу урядом навіть зменшилися, - довго так тривати не може. Більш того, ситуація стає дедалі більш загрозливою. Американський уряд уже майже не має можливостей залучати гроші на ринку. Тому, мабуть, уперше з часів Великої депресії тридцятих років Федеральна резервна система США вдалася до безпрецедентного кроку - прямого викупу в уряді державних казначейських паперів на 300 млрд. дол. США, що означає вкрай небезпечну для багатьох інвесторів загрозу інфляції та знецінення їхніх інвестицій в американські цінні папери. Це стосується цінних паперів як уряду, так і американських корпорацій. У певний момент може розпочатися їх панічний продаж, що, у свою чергу, призведе до зростання процентних ставок і нарощення витрат на обслуговування боргових зобов'язань у урядом, і американськими корпораціями. Що провокуватиме зростання інфляції та черговий підйом процентних ставок.

Як складно потім виходити з цього зачарованого інфляційного кола, - Сполучені Штати знають на власному досвіді. Недарма днями один з найуспішніших і найбагатших людей світу американський мільярдер Ворен Баффет закликав уряд США значно обачніше поводитися з бюджетними тратами, котрі можуть призвести до

розкручування інфляційного маховика.

Не набагато краща ситуація з урядовими боргами в європейських та азійських країнах. Обсяг таких боргів у багатьох із них уже давно перевищив 100 відсотків річного ВВП цих країн.

Розмови про те, що локомотивом виходу з глобальної економічної кризи стане Китай, теж викликають сумніви. Справді, китайський уряд розпочав масштабну програму (еквівалентну 500 мільярдів доларів США), спрямовану на реалізацію інфраструктурних проектів у межах країни, які мають опосередковано стимулювати попит населення. Але не факт, що ця програма зможе перекрити втрати китайської економіки, пов'язані зі значним падінням експорту китайської продукції. І особливо довіряти офіційній китайській статистиці в цьому випадку я би не радив.

Слід також враховувати, що реальні витрати здійснюються в юанях, які емітує центральний банк Китаю, а це провокує загрозу інфляції та формування нових бульбашок на товарних і фондових біржах країни. Отже, на цьому етапі можливостей китайського уряду та економіки КНР навряд чи достатньо для витягування всієї світової економіки з рецесії.

Не багато оптимізму додав і колишній голова ФРС США Алан Грінспен, який минулого тижня заявив, що очікує на нову хвилю економічної кризи вже за два квартали. І, як на мене, підстав для такого негативного прогнозу поки що більше, ніж для рожевих заяв урядовців різних країн про завершення кризи. Ми проходимо лише черговий етап розвитку кризи, пов'язаний зі значними витратами урядів багатьох країн. Але ці витрати, не забезпечені доходами, не можуть здійснюватися безкінечно. За умов, коли головні причини цієї кризи самі собою "не розсмокталися" (ідеться про надзвичайну закредитованість юридичних та фізичних осіб і пов'язане з цим неадекватне споживання), розраховувати на подолання кризових явищ у світовій економіці, на мій погляд, підстав немає. І не факт, що нарощення урядами боргів не призведе вже в найближчому майбутньому до скорочення споживання, що спровокує нову хвилю глобальної економічної кризи.

Борис Кушнірук

Про що варто мріяти?

Які наші мрії?

Найбільш потрібної відповіді на найважливіше питання немає досі - що таке українська мрія? Чим вона відрізняється від американської мрії, європейської мрії чи російської мрії.

Сьогоднішня наша європейська мрія - це цілковита ілюзія, яка має лише одне виправдання - її зручно використовувати в політиці, як штамп-пану ідеологему.

Ми не живемо справами Європи, ми не цікавимося тим, що там відбувається, ми не дивимося телепрограм звітти, ми не беремо участь у їхніх соціокультурних, інформаційно-наукових та політичних процесах.

Наша українська мрія, де-факто, занурена всередину країни і сильно пошматована. У нас немає єдиної української мрії. У нас є різні мрії різних кланів, різних частин країни, різних політичних лідерів. Але єдиної української мрії у нас нема.

У мрії цілої країни є своя специфіка - вона має бути оригінальною, об'єднуючою, недосяжною і сильною. Мрія про добробут не може бути ані власне українською, ані об'єднуючою, ані недосяжною, ані сильною.

Заради добробуту рідко ідуть на смерть

Добробут це така собі мрія для бідних або вічно жадібних, яких багато в кожній країні. Добробут не може об'єднувати, бо добробут у всіх людей різного рівня, досягається індивідуально та ще й в атмосфері конкуренції, заздрості, відчуття несправедливості.

Окрім того, добробут не має якісного виміру, бо не має критеріїв досяжності - він завжди ніби досягається і його завжди мало. І зрештою найбільша вада добробуту - його слабкість: заради добробуту рідко ідуть на смерть, частіше за все заради нього перетворюють власне життя на тривале, але сите й тупе.

Чи потрібен Україні саме добробут як найвища її мета, про що масово, без упину та осмислення говорять політики? Нема такого рівня добробуту, який би породжував енергетику спільних дій і єдності країни.

Є політично кон'юнктурний варіант відповіді - нам потрібен добробут європейського рівня?

Але поки ми будемо досягати цього європейського рівня, сам цей рівень у Європі зміниться. Тобто це вічна гонитва. Причому це буде не наша мрія, це буде завжди копія інших мрій, а отже це підхід безперспективний, бо нема сенсу мріяти чужі мрії, треба мріяти свої.

Радянський Союз закінчився тоді, коли ми перестали мріяти про світле майбутнє і почали мріяти про те, щоб ідеологічний примус зник, в магазинах все було, а зарплати були вищі, бо кожен думав, що саме він буде заробляти достатньо.

Коли це сталося, Радянський Союз формально міг існувати ще деякий час, але всім, окрім, звичайно його керівництва, було зрозуміло, що йому кінець. Водночас разом з відмовою мріяти про світле майбутнє ми взагалі перестали мріяти про недосяжне та високе.

Згадаймо, про що мріяли в СРСР: про таке світле майбутнє, яке здобудуть всі разом, про технічний прогрес, про наукові відкриття, про космос, про все несподіване, незвичайне і цікаве, навіть якщо воно засуджувалося радянською пропагандою.

А про що ми мріємо тепер? Про індивідуальний статус, якому заздритимуть інші, про шикарні квартири, круті машини, класні мобільники, подорожі світом, розваги, задоволення і ні про що цікаве чи несподіване, якщо воно не дає жодного зиску і його не рекламують.

Наші мрії приземлилися і перетворилися на прості бажання.

Саме цим відрізняється радянська пропаганда від нинішньої споживчої чи політичної реклами: перша формувала недосяжні мрії, друга формує досяжні бажання.

Але при цьому жоден державний, бізнесовий чи суспільний інститут не формує які б то не було мрії і не породжує мрійників. А коли вмирають мрії, люди теж вмирають, тільки повільно, в достатку,

комфортно, без розуміння того, що з ними відбувається.

Нам потрібні мрійники

В Україні завжди дуже не любили мрійників. Можна говорити про російсько-радянські імперські схеми реалізації мрії українців Гоголя, Прокоф'єва, Рєпіна, Булгакова чи Корольова.

Але були й такі українці, які шукали здійснення мрії поза Україною і Росією-СРСР. Де здійснилася мрія відомого в світі киянина Сікорського створити гвинтокрилий апарат?

В США.

Де здійснилася мрія відомого у світі піаніста Володимира Горовіца?

В США.

Де здійснилася мрія відомого в світі киянина Лифаря про новий балет?

У Франції.

Де здійснилися мрії цілої плеяди українських за походженням філософів, яких досі вважають основою російської філософії XX століття - Бердяєва, Шестова, Шпета, Голосовкера?

За межами України - в Росії та в Європі.

Ви можете назвати хоча б одного відомого у світі українця, мрії якого коли-небудь здійснилися в Україні? Можливо, Вернадський, але не Скорохода чи Шевченко, бо ці українці у світі маловідомі.

Мрії найвідоміших в Україні українців не виходили за межі України, тому вони не цікаві в світі, як би боляче нам від того не було. Але навіть розумінню цього заважає національна пропаганда - вона твердить протилежне.

Звичайно, можна сказати, що еміграція не є чимось винятковим у світовій практиці. Але як так сталося, що саме ті українці, які здобували світове визнання, практично ніколи не робили цього в Україні?

Бо їх мрії були сильніші за мрії сучасників, вони не могли знайти спільників - таких же мрійників, які б допомогли їм реалізуватися вдома. Вони змушені були шукати мрійників в інших місцях.

Хочете експеримент? Назвіть знаного у світі сучасного українця, якого рідко знають самі українці, з іменем якого будуть пов'язувати класичну музику XX століття в Україні, але який не ввійшов навіть в перелік біографій "Великих Українців".

Якщо ви можете це зробити, то вам близькі мрійники, і ви були, або наразі все ще є мрійником.

Сиддхартха Гаутама, Христос чи Мухамед були мрійниками, їх вчення змінили духовний стан людського світу. Маркс і Джеферсон були мрійниками, і в основі СРСР і США лежали різні мрії: це були науково обґрунтовані мрії, засновані на різних науках.

Іх мрії можуть мати різну оцінку, але їх здійснення створило світ XX століття.

Водночас Гітлер і Сталін не були мрійниками. І навіть Горбачов, Тетчер чи Рейган, що змінили свого часу світ, скориставшись мріями інших, теж не були мрійниками.

Хто вони, сьогоднішні мрійники, які створять світ майбутнього? Нам поки що це невідомо. Одне можна сказати - серед нинішніх політиків всіх держав світу мрійників нема. Але щоб вийти з кризи і змінити світ, нам потрібні саме мрійники.

Чи можна створити і зробити потужною інфраструктуру дитячих мрій - те, що колись було в будинках піонерів? Чи можна створити систему відбору до вищих учбових закладів не пільговиків і навіть не відмінників, а, перш за все, талановитих мрійників?

Як зробити так, щоб з'явилися книги для мрійників? Як досягнути ситуації, коли мрійники отримуватимуть підтримку держави і бізнесу в здійсненні своїх мрій?

Як зробити так, щоб в основі державної політики лежали мрії, а не тільки бажання добробуту?

Відповідь на ці питання і є ключем до бачення та творення майбутнього.

Мрійники - це стратегічний ресурс будь-якої країни. Коли країна не має мрійників, вона ніколи не матиме власного майбутнього, вона завжди буде жити чужим майбутнім, і це майбутнє буде не найкращим.

Бажання задовольняються швидко, мрії

З кожним роком ми все далі від Радянського Союзу, і все довше живемо у незалежній Україні. І з кожним роком, намагаючись осмислювати своє майбутнє, опиняємося у порожнечі через неспроможність ані політиків, ані письменників чи філософів, бодай у якийсь спосіб, окрім використання чужих штампів, запропонувати бачення майбутнього. Українці перестали мріяти.

здійснюються повільно. Але саме здійснення мрій поступово створює майбутнє.

Мрійники народжуються всередині цінностей, що лежать поза споживанням та гламуrom. Злидні і страждання породжують мрії, достаток та комфорт знищують мрії.

Ніколи енергія жадання добробуту не здолає енергії мрії. Ті, хто бажає влади, грошей та популярності, ніколи не переможуть мрійників.

Мрія це найпотужніша сила, яка долає будь-яку владу, змінює людство і перед якою скоряється простір та час.

Що таке сильні мрії та які з них можливі у нас?

Якими є наші мрії, таким буде і наше майбутнє. Те, про що люди мріють, відбувається більш імовірно, ніж те, про що вони не мріють.

Про що люди мріють сьогодні? Хто мріє про нову кавоварку, модний одяг, машину чи квартиру. Хто мріє про кар'єру чи виїзд за кордон, щоб влаштуватися в житті краще. Хтось - про владу, багатство чи популярність.

Але чи багато сьогодні ви зустрічали людей, які мріють про наукове відкриття, створення мистецького шедевр чи технологічний винахід? Чи багато ви зустрічали людей, які мріють про недосяжне та високодуховне?

Чим же визначається сила і недосяжність мрії? Це визначається кількістю просторів, у яких живе мрія, її глобальністю та довгостроковою орієнтацією.

Скільки таких просторів є взагалі?

Не так вже і багато. Перший домінуючий сьогодні і особливий простір - гламур, тобто споживання високої якості та престижу. Це конкретні товари та послуги, куди можна додати також розваги, відпочинок, різноманітні задоволення, включаючи секс та гастрономію.

Другий простір - гроші, влада, популярність. Третій простір - кохання та сім'я. Четвертий - цікава робота чи заняття. П'ятий - пізнання та пошук: наука, мистецтво, релігія. Шостий - освоєння природного простору: космосу, глибин морського океану, надр землі.

Сьомий - освоєння світу езотеричних явищ. Восьмий - освоєння духовного простору.

Якщо ви мрієте про гламур, розваги, задоволення, популярність всередині країни, гроші чи владу, то у вас є шанс здійснити свої мрії в Україні.

Водночас ви повинні бути готовими, що ці мрії матимуть серйозний конфлікт з коханням та створенням сім'ї, хоча мрії про кохання та сім'ю теж можна здійснити у нас.

Але не всі мрії можуть здійснюватися в Україні. І це не питання рівня економічного розвитку країни, демократичності влади чи вибору релігії. Це питання низьких амбіцій власного духу.

От скажімо, якщо ви з дитинства мрієте стати космонавтом, то вам потрібно емігрувати з України, щоб здійснити мрію.

Але ж як так?

У світі є країни, що мають свої ракети і літають у космос; є країни, що не мають своїх ракет і не літають у космос; але є одна унікальна і дивна країна, яка має свої ракети і не літає в космос - це Україна.

Отже ми маємо всі можливості, щоб мати власну пілотовану космонавтику. Чого ми не маємо? Ми не маємо мрій людей про космос - майже ніхто з українців не хоче літати в космос. Адже космос це простір мрії, а не зиску. І якщо українці прагнуть добробуту - космос не для них.

Чи можна досягнути мрії у створенні мистецького шедевр у Україні?

Можна - кажуть нам по телебаченню, за-

певняють нас політики. Лише коли дійсно починаєш вивчати ставлення до українського мистецтва за кордоном, розумієш, що єдиний вихід - виїхати з країни і творити за кордоном.

Виявляється, мистецький шедевр - це не тільки продукт власного таланту, це на 90% продукт мистецької інфраструктури країни та духовної атмосфери у ній.

Якщо ви з дитинства мрієте, наприклад, про науку, тобто хочете здійснити наукове відкриття, створити нову наукову теорію чи започаткувати нову галузь науки, то вам доведеться або розпрощатися зі своєю мрією, або знову ж емігрувати.

Якщо ви будете достатньо проникливі, щоб зрозуміти різницю між захистом дисертації, науковою кар'єрою та науковими ступенями чи почесними званнями і справжнім науковим досягненням, то вже під час навчання у вищій школі зрозумієте, що справжніх наукових перспектив всередині країни у вас ніяких.

Тобто ваша мрія про науку, якщо ви її не вб'єте в собі, пожене вас за межі України.

Гаррі Поттер переміг капітана Немо. В той час коли наука фантастика була витіснена містично-магічною фантазією, всім, окрім здібніших самих вчених, стало зрозуміло, що науці в якості інтелектуального лідера суспільства, настав кінець, як це колись сталося з релігією.

Це не означає, що наука зовсім помре: в свій час про релігію теж думали, що вона помре, але натомість вона втратила тільки інтелектуальне лідерство. Так і наука зараз помирає в якості інтелектуального лідера тому, що перестала мріяти.

Наука перестала бути простором мрій, вона більше не породжує енергію, яка може рухати школярами та студентами, дозволяти їм переборювати будь-які труднощі і здійснювати наукові відкриття, проводити наукові дослідження, створювати нові науки...

Наука більше не породжує мрійників-ентузіастів, які слухать її, які цікавляться нею, які підтримують вчених, ходять на їх публічні лекції і таке інше.

І взагалі, якщо ви мрієте про професію чи заняття, які завжди були дуже потрібними, але в нових ринкових умовах не приносять жодного зиску, і їх не можна перетворити на бізнес, то ви приречені на злидні.

Ні держава, ні бізнес не підтримують тепер мрійливих професій чи занять. Держава тепер дбає лише про бізнес, а бізнес використовує державу. Тут мріям місця не лишилися.

Яка шкільна чи вища освіта дасть вам поштовх до мрії? Хто навчить вас мріяти? Які книги ви можете прочитати, щоб мріяти? Ніяка, ніхто, жодні книги і за жодних обставин, допоки ми мислимо в рамках сьогоднішніх уявлень демократичної більшості.

Тому нам лишається слухати політиків про добробут і підтримувати політику без мрій. Коли політика стала формувати бажання, а не мрії, вона перетворилася на політику кон'юнктури. Така політика вбиває наші мрії, вона вбиває наше майбутнє.

Це відбувається по всьому світі, де головними мотиваціями стали споживання, розваги та задоволення. Подивіться на сьогоднішні сценарії голлівудських фільмів: сюжети 80-90 років XX століття повторюються зараз точно так само, як повторювалися сюжети радянської пропаганди 70-80-х років XX століття.

Звужений простір мрії робить майбутнє одномірним. Прості приземлені мрії не породжують ні натхнення, ні сили для боротьби, ні великих звершень.

Що там, за горизонтом колишніх просторів мрій, які захоплювали уяву багатьох, які рухали розвитком країн, які створювали сенс життя впродовж майже всього XX століття? Про що варто мріяти, якщо не про космос, науку та професії мрійників?

Варто мріяти про недосяжне: про новий тип суспільства з більш ефективною та складною організацією влади, ніж нині відома; про наступний крок науки - конструктивізм; про наступний крок космосу - вихід в гіперпростір та в інші реальності чи виміри; про наступний крок технології - нанотехнології та конструктивні технології; про нове інтегральне високотехнологічне мистецтво та літературу; про нове бачення езотеричних змістів; про принципово нові духовні досягнення.

Якщо ви шукаєте української мрії, то чому б нам не мріяти про це?

Варто мріяти про важко здійсненне, бо легко здійсненного можна лише бажати. Варто мріяти про цікаве і високе, незвичайне і мало зрозуміле, красиве і добре, бо решту ми просто можемо купити.

Зрештою взагалі варто не бажати, а саме мріяти. Погані і дрібні мрії завжди долаються спротивом суспільства. Хороші і великі мрії знаходять багато прихильників і здійснюються...

Сергій Дацюк
pravda.com.ua

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.

